

Studiu de caz**După diagnosticul de diabet de tip II**

Vă rugăm să citiți interviul cu tânăra care a fost diagnosticată cu diabet de tip II. După ce ați citit, discutați cu colegii dvs., începând cu întrebările oferite.

- Care a fost primul tău gând când ai auzit diagnosticul de diabet?

- În primul rând, a apărut întrebarea „Ce fac acum?” Și, în loc să am parte de o explicație clară, îmbărbătare și un plan de acțiune, tot ce am primit a fost o trimitere electronică pentru mai multe investigații. Astfel am rămas singură cu întrebările și grijile mele.

- Este această situație des întâlnită în rândul pacienților?

- Frecvent. În sistemele de sănătate din majoritatea țărilor lipsește cooperarea interdisciplinară între medicul de familie, endocrinolog și asistenta diabetolog. Apropo, majoritatea pacienților nici măcar nu știu despre aceasta din urmă, nici despre nutriționiști, psihologi, angiochirurghi și alți specialiști care pot ajuta.

- Și totuși, în opinia dumneavoastră, situația este aceeași peste tot?

- Cred că o persoană care suferă de diabet este foarte norocoasă dacă locuiește într-un oraș mare și primește tratament într-un spital mare sau un centru de sănătate complex, pentru că i se pot oferi consultații suplimentare cu diverși specialiști. Din păcate, diferența dintre unitățile medicale urbane și cele rurale este uriașă.

- Spuneți-ne mai multe despre experiența dvs, vă rog.

- Sunt o femeie de 25 de ani care locuiește într-un oraș mic (rural), lucrez într-o simplă unitate de servicii și dețin o fermă de familie. Activitatea mea fizică este foarte redusă. Soțul meu are grijă de fermă, așa că nici după muncă nu mă mișc prea mult, mănânc alimente destul de grase, bogate în calorii și nu am prea multe cunoștințe despre un stil de viață sănătos.

Într-o zi, cum aveam nevoie la locul de muncă de analizele medicale anuale obligatorii, mi-am făcut analize de sânge și am aflat că nivelul zahărului meu nu era între limitele normale. Am fost informată despre diagnosticul de diabet de tip II. Mi s-a spus și când trebuie să merg pentru analize suplimentare și am fost programată pentru o vizită la endocrinolog. A trebuit să aștept două săptămâni pentru această programare la endocrinolog. Speram ca, după aceste două săptămâni, să mi se explice ce măsuri aș putea lua și ce să fac pentru a nu înrăutăți situația. Cu toate acestea, nu

Proiectul numărul: 2021-1-RO01- KA220-HED-38B739A3

am primit astfel de informații. În timpul vizitei mi-au fost prescrise medicamente pentru tratamentul diabetului. De asemenea, mi s-a spus să completez un jurnal de măsurare a zahărului. Și asta a fost tot.

Din testele suplimentare, s-a constatat mai multe boli concomitente: afectarea funcției renale, ficatul mărit, supraponderalitate semnificativă, picioare umflate, funcționare defectuoasă a inimii și astm bronșic agravat. Aș zice că aici este obligatorie munca multidisciplinară, toți specialiștii trebuie să coopereze și să ajute la obținerea unor rezultate mai bune. Totuși, chiar și la trei luni de la diagnostic, încă nu știam ce fel de dietă mi se potrivește, ce produse pot consuma, care este indicele glicemic, cu ce fel de activitate fizică aș putea începe, cum să scap de excesul de greutate, ce să fac pentru ca diabetul să nu-mi strice viața pentru totdeauna. Nu știu cât timp voi putea lupta cu diabetul.

Comentariu din partea medicului clinicii universitare:

În această situație, medicul endocrinolog ar trebui să trimită pacienta la un dietetician. Dacă nu există în orașul respectiv, femeia ar putea merge într-un oraș mai mare. Astfel, pacienta ar obține măcar meniul recomandat cu produse pe care le poate consuma sau pe care trebuie să le evite. Acest lucru ar ajuta la ajustarea obiceiurilor alimentare. Apoi, cel mai probabil, pacienta ar fi îndrumată către un reabilitator care l-ar ajuta pe kinetoterapeut să încurajeze pacienta să facă, pentru început, activități fizice zilnice, în natură. De asemenea, endocrinologul ar îndruma pacienta către o asistentă diabetolog care o va informa în legătură cu îngrijirea picioarelor, controlul glicemic și alte lucruri. De asemenea, medicul de familie ar trebui să trimită pacienta la un psiholog care să o ajute să accepte diagnosticul, să-și gestioneze stările emoționale, iar pe membrii familiei să se obișnuiască cu diagnosticul persoanei dragi.

Întrebări pentru discuții

1. Cum s-ar putea explica faptul că medicul de familie nu a sugerat alți specialiști?
2. Ce măsuri ar fi putut lua femeia singură, pentru a se ajuta?
3. Cum putem ajuta medicii din orașele mici să învețe mai multe despre posibilitatea de a ajuta pacienții cu diabet zaharat?

